

Arrest

**nr. 97 424 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV**

In zake : X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 juni 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U verbleef in de quartier Lambagui in de commune Ratoma te Conakry met uw familie. U huwde op 12 april 2001 met uw neef, B. A. en verbleef sedertdien in de quartier Koleya in de commune Matam. U heeft zelf gekozen voor uw partner. U kreeg een zoon, A. K., op 14 maart 2002. Uw echtgenoot overleed op 20 december 2008 aan een ziekte. Vijf maanden na het overlijden van uw echtgenoot, op een voor u onbekende datum, vroeg de oudere broer van uw echtgenoot, El Hadj Abdourahame B., u ten huwelijk. Het is traditie binnen uw familie en ook binnen de peul-etnie dat na het overlijden van de echtgenoot de weduwe huwt met de oudere broer. U weigerde want u wou niet huwen met een oude man. E. H. A. B. wou met u huwen omdat hij niet wou dat u met een andere man zou huwen die in de woning van uw echtgenoot zou komen. Hij dreigde er mee u de woning uit te zetten en uw zoon bij hem te houden. U kon niet terug naar uw ouders, gezien uw vader het huwelijk had aanvaard en u zei te huwen met El H. A. B.. Het huwelijk zou op 11 juli 2009 plaatsvinden, maar u vluchtte op 3 juli 2009 met uw zoon naar het dorp van uw familie, Dallaba. U vroeg aan uw ooms om met uw vader te praten. Uw vader en El H. A. B. kwamen naar het dorp, maar uw vader liet zich niet overtuigen. U huwde met El H. A. B. op 18 juli 2009 in Dallabah. Jullie keerden terug naar Conakry. U werd verplicht met hem te slapen. U wou niet langer bij hem blijven en u ging om hulp vragen bij de beste vriend van uw eerste echtgenoot, O. K.. Hij zei dat u niet bij hem kon blijven, maar wel bij zijn ouders in Kankan. U maakte van de verwarring ten gevolge van het massacre in het stadion van Conakry op 28 september 2009 gebruik om op die dag met uw zoon naar Kankan te vluchten. U verbleef er bij de ouders van K.. U ontmoette er S. C., een man van malinké-origine. U begon een relatie met hem op 31 december 2009. U sliep elke zaterdag bij hem. Op 14 februari 2010, u had de nacht doorgebracht bij S., ging u samen met hem terug naar de ouders van K.. Onderweg ontmoette u uw vader, uw oudere broer en zes militairen. Jullie vluchtten weg, maar werden opgepakt. S. werd opgesloten op een voor u onbekende plaats en u werd naar E. H. A. B. teruggebracht. U werd geslagen door uw familie maar E. H. A. B. aanvaardde u weer. Na een week werd in het ziekenhuis vastgesteld dat u zwanger was. E. H. A. B. vertelde het aan uw ouders. Uw ouders vroegen u wie de vader was en u zei S., waarop uw ouders woest werden gezien u zwanger was van iemand anders dan uw echtgenoot en S. bovendien een malinké was. Niemand wou nog met u praten, maar E. H. A. B. zei dat hij van u hield en u mocht blijven. U zou na de bevalling uw kind wel moeten afstaan aan S.. U mocht de woning niet meer verlaten. Uw oudere zus nam contact met uw vriendin, F. Kumbussa, die u opzoekt. Zij bracht u eveneens nieuws over S.. Hij was ongeveer twee weken opgesloten geweest en werd nadien vrijgelaten nadat zijn familie hiervoor had betaald. Hij reisde heen en weer tussen Kankan en Conakry. S. gaf uw vriendin geld om naar het ziekenhuis te gaan, want u was ziek. U was toen twee of drie maanden zwanger. Uw vriendin wou u naar het ziekenhuis brengen, maar uw bewaker zei dat u niet buiten mocht. Uw vriendin haalde medicijnen voor u, maar zij keerde sedertdien niet meer terug om u te bezoeken. U kreeg een gsm van uw oudere zus om S. te contacteren. U bleef dus in contact met hem. Op 28 december 2010 kreeg u uw dochter, C. Z.. El H. A. B. weigerde u naar het ziekenhuis te brengen, gezien hij u wou straffen omdat u een kind kreeg dat niet van hem was en omdat de vader van uw kind een malinké is. Uw kind werd weggenomen en naar S. gebracht. U werd alsnog naar het ziekenhuis gebracht door de eerste vrouw van El H. A. B., maar uw echtgenoot kwam u na enkele dagen reeds halen. Na 40 dagen begon uw echtgenoot u opnieuw te verkrachten. Toen u voor een controle naar de dokter moest, vroeg u hem een voorbehoedsmiddel opdat u niet zwanger zou worden van uw echtgenoot. Hij gaf u een prik, zodat u een jaar lang niet zwanger zou worden. In februari 2012 zou het kind van de tweede vrouw van E. H. A. B. gedoopt worden. U belde S. met uw gsm en u vroeg hem om hulp. U maakte van de drukte gebruik om te ontsnappen. Een vriend van S., I. K. haalde u op en bracht u naar zijn woning in Coyah. Een week later kwam S. u bezoeken. Na een week ging hij terug naar Kankan en bracht hij de volgende keer uw dochter mee. Uw oudere zus zocht u op en zei dat u ondergedoken moest blijven en het land moest verlaten, gezien iedereen boos op u was. U zou vermoord worden. In mei 2012 werd vastgesteld dat u opnieuw zwanger was van S.. Uw oudere zus drong aan opdat u het land zou verlaten. Zij regelde uw reis met S.. Op 12 juni 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van een heer, E. H. S., per vliegtuig naar België, alwaar u op 13 juni 2012 aankwam. U vroeg er op diezelfde dag asiel aan. U heeft contact met S. en met uw oudere zus. S. is inmiddels naar de stad Boké gevlucht, omdat uw ouders naar hem op zoek zijn. Hij probeert eveneens het land te verlaten. U bent inmiddels zeven maanden zwanger van een jongen.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielerlaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw ouders. U wenst niet te blijven bij El H. A. B. aan wie u gedwongen werd uitgehuwelijkt. U houdt immers van S. C., van wie u inmiddels een tweede kind verwacht.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielerelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen karakter van uw huwelijk met E. H. A. B. zijn in het geheel niet overtuigend.

In de eerste plaats maakte u niet aannemelijk dat u, indien uw eerste echtgenoot werkelijk op 20 december 2008 overleed en u op 18 juli 2009 werd gedwongen te huwen met E. H. A. B., geen enkele andere optie had om eerder weg te vluchten (dan op 3 juli 2009).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden u per sé met E. H. A. B. moest huwen, zei u aanvankelijk dat dit een traditie is in uw familie (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u dan wist dat u met uw schoonbroer diende te huwen indien uw echtgenoot zou overlijden, antwoordde u vreemd genoeg van niet (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u werd geconfronteerd door het Commissariaat-generaal met uw (eerdere) verklaring dat u zei dat het een traditie was binnen uw familie, zei u dat u dit wel weet, maar dat jullie jong waren en u er niet aan dacht dat uw echtgenoot zou doodgaan en het bovendien nog met niemand van de familie was gebeurd (gehoorverslag, p. 9), hetgeen op zich al weinig coherent is met uw eerdere verklaring dat het een traditie is binnen uw familie. Later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u dat E. H. A. B. met u wou huwen omwille van de woning [van uw eerste echtgenoot] en dat hij niet wilde dat er een andere man in de woning zou komen. Hij zei u dat u niets zou krijgen indien u weigerde (met hem te huwen) en u dan vervolgens uw woning zou moeten verlaten en uw zoon bij de familie zou moeten achterlaten (gehoorverslag, p. 11). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u dan geen afstand van uw woning had gedaan (om dit gedwongen huwelijk te vermijden), zei u dit ook te hebben gezegd, maar dat uw vader niet wilde dat u terug kwam (gehoorverslag, p. 11). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u niet elders ging (dan bij uw ouders), zei u dit ook te hebben gedaan door naar uw dorp Dallaba te vluchten, maar u alsnog werd verplicht te huwen met E. H. A. B. (gehoorverslag, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat E. H. A. B. u enerzijds zou zeggen dat u ingeval van weigering met hem te huwen de woning diende te verlaten en uw zoon bij hem moest achterlaten, en anderzijds u achterna kwam om uiteindelijk toch met u te huwen. Het blijft onduidelijk waarom E. H. A. B. per sé met u wilde huwen. U bleek geen middelen van bestaan of goederen van uw eerste echtgenoot te hebben geërfd (gehoorverslag, p. 9) en u wilde hem niet huwen omdat hij te oud was (gehoorverslag, p. 11). U kon echter niet zeggen hoe oud E. H. A. B. dan wel was (gehoorverslag, p. 4). Al hetgeen voorafgaat indachtig en vooral uw verklaring dat het traditie is met de oudere broer van uw overleden echtgenoot te huwen en u dit niet wilde gezien hij al te oud was (gehoorverslag, p. 11), is het niet aannemelijk dat u tijdens de periode na het overlijden van uw eerste echtgenoot, niet onmiddellijk stappen had ondernomen om dit huwelijk -dat er volgens uw uitleg hoe dan ook zat aan te komen- te vermijden. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u tijdens de periode na het overlijden van uw eerste echtgenoot wist dat u met E. H. A. B. zou huwen, antwoordde u -merkwaardig genoeg- ontkennend en stelde u er niet aan gedacht te hebben dat u met hem zou moeten trouwen (gehoorverslag, p. 11), hetgeen niet verenigbaar is met uw uitleg dat dit een traditie is binnen uw familie waar niet aan kan ontsnapt worden (gehoorverslag, pp. 9 en 11). Gezien kan worden aangenomen dat in Guinée het overlijden van een echtgenoot de vrouw in een precare positie plaatst (ten aanzien van haar schoonfamilie), is het in het geheel niet aannemelijk dat u hier niet aan gedacht zou hebben en niet de gepaste maatregelen nam (al was het maar door u terdege in te lichten met betrekking tot uw precare situatie). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat er met u zou gebeuren indien u zou weigeren (te huwen met de oudere broer van uw overleden echtgenoot), zei u ontwijkend dat u had geweigerd en u op 3 juli 2009 gevlucht bent naar uw dorp, maar dat u uiteindelijk op 18 juli 2009 alsnog werd verplicht met E. H. A. B. te huwen (gehoorverslag, pp. 9 en 10). Wanneer u werd gevraagd waarom u dan het huwelijk heeft aanvaard, zei u dit niet te hebben gedaan maar de families wel hebben aanvaard en u geen keuze had (gehoorverslag p. 10). Later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u dat u niet meer de tijd had om (elders) te vluchten (gehoorverslag, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat eerder de druk van uw familie u overtuigde met E. H. A. B. te huwen, maar niets wijst er op dat u werkelijk gedwongen werd met hem te huwen, noch dat u niet eerder de gelegenheid zou hebben gehad om stappen te ondernemen om aan dit huwelijk te ontkomen.

Samenhangend met voorgaande vaststellingen, is het niet geloofwaardig dat u gedurende uw huwelijk van 18 juli 2009 tot en met februari 2012 niet (eerder) de gelegenheid zou hebben gehad om uw huwelijk te ontvluchten.

Met betrekking tot uw verblijf in Kankan van september 2009 tot februari 2010 kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. U zei in februari 2010 door uw vader op straat te zijn gevonden in Kankan, maar u kan niet de minste uitleg verstrekken over de manier waarop hij u zou teruggevonden hebben (gehoorverslag, pp. 6 en 12). U stelde dat S. onmiddellijk werd opgepakt en opgesloten (gehoorverslag, p. 12), maar de reden waarom is volstrekt onduidelijk. U zei dat S. werd opgesloten omdat hij een verhouding had met een getrouwde vrouw (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe uw vader wist, toen hij jullie tegenkwam op straat, dat jullie een relatie hadden, zei u dat hij dit niet wist, maar hij jullie samen zag en jullie wegluchtten (gehoorverslag, p. 12). Wanneer vervolgens opnieuw door het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe uw vader dan wist dat jullie een relatie hadden, zei u omdat jullie samen waren (gehoorverslag, p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw vader dan uit het enkele feit dat jullie samen (op straat) waren, afleidde dat jullie een relatie hadden, antwoordde u dan weer dat uw vader dit niet wist, maar dat S. werd opgepakt omdat hij wegluchtte (gehoorverslag, p. 12). Het is in elk geval niet aannemelijk dat S. zou zijn opgepakt en zou zijn opgesloten gedurende twee weken omdat hij een verhouding had met een getrouwde vrouw en dit louter omdat hij met u op straat liep en wegluchtte. U kon overigens niet preciseren waar S. werd opgesloten (gehoorverslag, p. 12). Uw verklaring hiervoor, met name dat u naar E. H. A. B. werd teruggebracht (gehoorverslag, p. 12), is niet afdoende, gezien u ook nog daarna in contact stond met S. (gehoorverslag, p. 9). Het is overigens merkwaardig dat u zei dat zijn ouders voor zijn vrijlating een u onbekend bedrag hadden betaald (gehoorverslag, p. 13), terwijl u eerder beweerde dat zijn ouders overleden waren (gehoorverslag, p. 8). U zei dat u zijn zus en broers bedoelde, hetgeen ook zijn ouders zijn (gehoorverslag, p. 13), maar deze uitleg kan niet overtuigen.

Met betrekking tot de periode na uw terugkeer uit Kankan van februari 2010 tot februari 2012 kunnen volgende vaststellingen worden gemaakt. Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe het komt dat E. H. A. B., van zodra hij van uw zwangerschap wist, niet van u scheidde of u verstootte, zei u herhaaldelijk dat hij van u hield en hij wilde dat u bij hem zou blijven, maar het kind moest afstaan aan S. (gehoorverslag, pp. 7 en 13). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat E. H. A. B. u niet alleen gevangen hield in uw woning (gehoorverslag, p. 7), maar bovendien dat hij u elke medische verzorging ontzegde (gehoorverslag, p. 14). Gevraagd naar enige verklaring hiervoor, zei u dat E. H. A. B. u wou straffen omdat u een kind had van iemand anders en omdat de vader van uw kind een malinké is (gehoorverslag, p. 14). U zei dat het als een schande werd beschouwd (gehoorverslag, p. 14). In het licht van deze laatste verklaring is het niet aannemelijk dat E. H. A. B. u niet verstootte of niet van u scheidde, maar besloot om u verder in zijn huis te houden enerzijds omdat hij van u hield en anderzijds omdat hij u wou straffen. U zei dat u vanaf februari 2010 tot februari 2012 gevangen zat in uw woning (en bijgevolg niet eerder de mogelijkheid had om uw huwelijk te ontvluchten). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u dan (gedurende twee jaar) op geen enkel moment uw woning had verlaten, zei u één keer de woning te hebben verlaten om naar uw vader te gaan nadat uw echtgenoot u had verkracht (gehoorverslag, p. 8). U zei dat uw echtgenoot en zijn twee overige vrouwen afwezig waren en u tegen de bewaker had gezegd dat u brood ging gaan kopen (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom de bewaker u dan liet gaan, gezien u niet meer naar buiten mocht, zei u dat u vanaf dan de woning niet meer mocht verlaten, omdat uw vader dit tegen uw echtgenoot had gezegd (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u daarvoor dan wel naar buiten kon, antwoordde u ontwijkend dat u sedert uw terugkeer uit Kankan (in februari 2010) niet meer naar buiten mocht en u gedurende de hele periode van uw zwangerschap binnen verbleef (gehoorverslag, p. 8). U zei tot slot dat u niet meer weet wanneer u naar uw vader bent gegaan, maar dat het in 2011 was. Los van de vaststelling dat het merkwaardig is dat u opnieuw naar uw vader ging (gezien uw vader u eerder had verplicht om met E. H. A. B. te huwen en bij hem te verblijven), blijkt bijgevolg uit uw verklaringen dat u wel degelijk de mogelijkheid had om uw woning te verlaten. Bovendien bleek -in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde- dat u meer dan één keer uw woning had verlaten, met name om aan uw arts, toen u op controle ging, een voorbehoedsmiddel te vragen om niet zwanger te worden van uw echtgenoot (gehoorverslag, p. 15). Daarenboven bleek u op een voor u onbekende datum in 2010 van uw zus een gsm te hebben gekregen (gehoorverslag, p. 9), waarmee u S. contacteerde. Het is niet aannemelijk dat u met S. niet eerder (dan in februari 2012) een mogelijkheid zou hebben gezien om aan uw gedwongen huwelijk (en uw gevangenschap) te ontsnappen.

De door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw gedwongen huwelijk met de broer van uw overleden echtgenoot, El H. A. B., mist dus elke geloofwaardigheid.

Aansluitend op voorgaande vaststellingen, maakte u geenszins aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst of dat u bij een terugkeer geen beroep op hen kan doen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u, gelet op uw verklaring gedurende twee jaar van uw gevangenschap in het bezit te zijn geweest van een gsm, geen beroep

heeft gedaan op de autoriteiten van uw land van herkomst, zei u dat er geen autoriteiten zijn in uw land en dat u hen niet heeft gecontacteerd (gehoorverslag, p. 15). Deze uitleg vormt geen afdoende verantwoording om zelfs geen poging te ondernemen om klacht in te dienen bij de bevoegde autoriteiten. De enkele veronderstelling dat uw autoriteiten u geen bescherming zouden willen verlenen, is niet van aard om elk ontbreken aan nationale bescherming te kunnen aantonen. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei er niet van gehoord te hebben dat zij u zouden kunnen helpen (gehoorverslag, p. 15). Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties actief zijn die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16). U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten of op de bemiddeling van enige andere organisatie die opkomen voor vrouwenrechten.

Tot slot maakte u niet aannemelijk dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan uw ouders en E. H. A. B. te ontkomen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u zich niet met S. C. elders zou kunnen vestigen in Guinée, antwoordde u dat u al twee keer was gevlucht en u telkens werd gevonden (gehoorverslag, p. 16), maar gezien (1) het nogal evident is dat u de eerste keer werd gevonden gezien u naar het dorp van uw familie was gevlucht (gehoorverslag, p. 11) en (2) u niet kan uitleggen hoe uw familie u in Kankan had teruggevonden (gehoorverslag, p. 12), is het weinig aannemelijk dat E. H. A. B. en uw ouders u overal zouden kunnen vinden in Guinée. Het is overigens volstrekt onduidelijk waarom S. eveneens onderdook, zoals u beweerde, gezien uw ouders er niet van op de hoogte zijn dat u naar hem bent teruggegaan. U zei dat het uw grote liefde is en uw ouders misschien zouden denken dat hij weet waar u bent (gehoorverslag, p. 16), maar dit lijkt bezwaarlijk een reden te vormen om onder te duiken, zoals u nochtans beweerde, gezien S. enkel hoefde te ontkennen dat hij zou weten waar u zich bevond.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, uw identiteit en uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 10), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept de schending in *"van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991; van artikel 1,A,2) van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie)"*.

2.2. Waar verzoekster stelt *"middelen tot nietigverklaring"* in te roepen wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uitoefent van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerdde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen met de moordenaars van haar familieleden geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoekster verklaart Guinee te zijn ontvlucht omdat zij vreesde vermoord te zullen worden door haar familie omdat zij zich na de dood van haar eerste echtgenoot bleef verzetten tegen het huwelijk met haar schoonbroer dat haar door haar familie werd opgelegd, en een relatie had met een andere man, met wie zij ook kinderen kreeg.

3.4. Verzoekster legt geen identiteitsdocument voor noch reisbescheiden terwijl ze verklaarde dat ze wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikte in Guinee. Bovendien had verzoekster geen problemen met haar nationale overheid en is ze aldus in staat zich naar behoren te legitimeren en kon ze legaal reizen. Aangezien verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg evenmin kunnen overtuigen nu zij niet weet met welke luchtvaartmaatschappij zij vloog, noch of het vliegtuig tussenlandingen maakte, zelfs niet weet of ze al dan niet met haar eigen paspoort reisde (gehoorverslag CGVS, p.10), faalt ze in haar medewerkingsplicht.

3.5. Verzoekster staat evenmin het asielrelaas. Verzoekster toont niet aan gehuwd te zijn, noch dat haar eerste echtgenoot overleden is. Evenmin legt verzoekster documenten neer waaruit kan blijken dat zij op 18 juli 2009 *“religieus, traditioneel”* huwde met E.H.A.B. (gehoorverslag CGVS, p.5). Tenslotte blijft verzoekster tevens in gebreke om te staven dat ze moeder is van drie kinderen en wie de vaders zijn. Verzoekster biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring, wat onaanvaardbaar is nu deze elementen net de kern uitmaken van haar asielrelaas en niet kan worden ingezien wat verzoekster kan verhinderen op deze punten haar asielrelaas aan te tonen.

3.6. Verzoeksters verklaringen zijn bovendien strijdig met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Guinee de vrouw doorgaans inspraak heeft in haar huwelijkspartner, haar toestemming dient te geven voor het huwelijk en dat gedwongen huwelijken quasi onbestaand zijn in stedelijke milieus, maar mogelijk nog kunnen voorkomen in landelijke milieus bij zeer jonge meisjes die afkomstig zijn uit traditionele families. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, die afkomstig is uit Conakry en ten tijde van de feiten reeds 23 jaar oud was, het slachtoffer zou worden van een gedwongen en bovendien *“tweede”* huwelijk. Verzoekster ontkent zelf haar verklaring dat het een traditie is in haar familie dat een weduwe huwt met een schoonbroer doordat ze eerder stelde dat dit nog nooit was voorgevallen in haar familie.

3.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift argumenteert dat zij *“als gevolg van het overlijden van haar eerste echtgenoot zich als een alleenstaande moeder in een zeer zwakke positie in Guinea bevond”* en *“dat het dan ook bijzonder moeilijk was voor verzoekster om als alleenstaande vrouw met kind te vluchten van familie”* en er om die reden ook geen intern vluchtalternatief voor haar voorhanden was, stelt de Raad vast dat verzoekster niet analfabeet is, bovendien tewerkgesteld was als verkoopster van *“kledij, schoenen, tassen”* (gehoorverslag CGVS, p.6) en ze reeds een eerste kind had van haar overleden echtgenoot. Bovendien slaagde verzoekster er ondanks haar gedwongen huwelijk in om een buitenechtelijke relatie aan te gaan met een man van de Malinké-stam met wie ze bovendien twee kinderen kreeg. Verzoeksters handelwijze duidt er manifest op dat ze een zelfstandige vrouw was die haar eigen beslissingen nam en uitvoerde en zelfs naar Europa kon migreren. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar een huwelijk werd opgedrongen.

3.8. De waarachtigheid van dit tweede opgedrongen huwelijk wordt bovendien verder onderuitgehaald door tal van vaagheden en incoherenties in verzoeksters verklaringen inzake onder meer de behandeling door haar man. Dat verzoekster die niet wenste te huwen met E.H.A.B. omdat deze te oud was, zelfs niet bij benadering diens leeftijd kon schatten (gehoorverslag CGVS, p.4) ondergraaft het realiteitsgehalte van deze beweringen. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van haar asielrelaas en tot de loutere opmerking dat het CGVS uitgaat van *“een subjectieve interpretatie”* doch onderneemt geen ernstige poging om deze bevindingen te weerleggen. Deze vinden grondslag in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven dan ook onverminderd overeind.

3.9. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kadert verzoekster haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst niet binnen het Vluchtelingenverdrag, noch toont ze aan hiervoor te moeten vluchten op zoek naar internationale bescherming. Uit algemene informatie blijkt immers dat de autoriteiten optreden tegen gedwongen huwelijken en er zelfs een speciale politie-eenheid werd opgericht met oog op het bestrijden van seksueel geweld. Zelfs indien het voor vrouwen niet altijd evident is om zelf naar de autoriteiten te stappen, kunnen zij daarnaast tevens beroep doen op tal van NGO's die zich in Guinee engageren voor de bescherming van de rechten van de vrouw. Verzoeksters blote beweringen dat *“er zijn geen rechten of regels in mijn land”* (gehoorverslag CGVS, p.8) is een

boute bewering. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voegt geen andere gegevens noch bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. In zoverre verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert waar zij argumenteert dat *“Asielaanvragen moeten echter onderzocht worden met de grootste zorgvuldigheid en voorzichtigheid wat in casu niet het geval is”* dient te worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK